

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7To/34/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012927
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012927.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., a spol., pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 03.03.2026 pod sp. zn. 2T/52/2025, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 07.05.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava bol obžalovaný A. B. uznaný vinným pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

si minimálne od mesiaca február 2025 až do 6. mája 2025 v okrese mesta Hlohovec, najmenej trikrát týždenne neoprávnene zabezpečoval psychotropnú látku metamfetamín a v jednom prípade aj omamnú látku kokaín za účelom ich ďalšej distribúcie a to tým spôsobom, že ho prostredníctvom komunikačnej aplikácie Signal kontaktovala osoba neznámej totožnosti vystupujúca pod prezývkou D., ktorá mu vždy uviedla presne miesto vyzdvihnutia drogy v obci Madunice, ako aj miesto jej odovzdania v meste Hlohovec na ulici Mierová, pričom za tento prevoz drog mu neznáma osoba vystupujúca pod prezývkou D. vždy vyplatila finančnú odmenu vo výške 100,- eur, ktorú mu zaslala na jeho bankový účet vedený v E., pričom obžalovaný v uvedenom období z takto neoprávnene zabezpečeného metamfetamínu poskytol najmenej trikrát metamfetamín v súhrnom množstve minimálne 1,5 gramu aj osobe obžalovaného F. G. ako odmenu za odvoz motorovým vozidlom, pričom 6. mája 2025 pri sebe obžalovaný za účelom ďalšej distribúcie prechovával plastové vrečko s tlakovým uzáverom, ktoré obsahovalo hnedý kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 30 297 mg s priemernou koncentráciou 58,8 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu, pričom tento kryštalický materiál obsahoval 17 815 mg absolútneho metamfetamínu, ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok a kokaín je zmysle citovaného zákona zaradený do II. skupiny omamných látok.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanému podľa § 173 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona **nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.**

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil obžalovanému i trest prepadnutia vecí - elektrická kolobežka značky Supreme čiernej farby a mobilný telefón značky Motorola, IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartami.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona uložil obžalovanému trest prepadnutia vecí - finančná hotovosť vo výške 15,- eur.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona zároveň skonštatoval, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

Okresný súd svoj rozsudok zdôvodnil v rozsahu č. I. 447-454 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B., a to proti všetkým jeho výrokom ako i konaniu ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, pričom toto náležite zdôvodnil samostatným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania obhajca v prvom rade namietal, že samotné trestné konanie je založené na nezákonom dôkaze, nakoľko obžalovaný bol nezákonne sledovaný bez súhlasu prokurátora. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 113 Trestného poriadku. Sledovaním osoby a veci (ďalej len „sledovanie“) sa rozumie získavanie informácií o pohybe a činnosti osoby alebo pohybe veci, ktoré sa vykonáva utajovaným spôsobom, sledovanie možno vykonať v trestnom konaní o úmyselnom trestnom čine, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie.

Príkaz na sledovanie vydáva písomne predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor. Sledovanie vykonáva príslušný orgán Policajného zboru. Ak sa pri sledovaní zistí, že obvinený komunikuje so svojím obhajcom, takto získané informácie nemožno použiť na účely trestného konania a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť; to neplatí, ak ide o informácie, ktoré sa vzťahujú na vec, v ktorej advokát nezastupuje obvineného ako obhajca. Ak vec neznesie odklad a písomný príkaz nemožno získať vopred, sledovanie možno začať aj bez príkazu. Policajt alebo príslušný útvar Policajného zboru je však povinný bez meškania dodatočne požiadať o vydanie príkazu. Ak príkaz nebude do 24 hodín vydaný, musí sa sledovanie skončiť a takto získané informácie nemožno použiť a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť.

V danej trestnej veci je zrejmé, že obžalovaný spolu s ďalšou obvinenou osobou bol sledovaný, nakoľko prostredníctvom informácií z informátorskej siete polícia získala údajne kriminálnu informáciu, že v meste Hlohovec sa presúva vo vozidle značky Peugeot 206 osoba obžalovaného, ktorá má prechovávať omamné a psychotropné látky o množstve minimálne 5 gramov.

Obsahom informácie bolo ďalej aj to, že sa majú presúvať v Hlohovci - Šulekove po ulici Osloboditeľov smerom na ulicu Priemyselnú smerom do mesta na vyššie uvedenom osobnom motorovom vozidle a osoba obžalovaného má mať na sebe čierne tepláky a čiernu mikinu a osoba F. G. má mať oblečené pracovné montérky. Následne sa policajti presunuli na uvedenú ulicu, kde spozorovali uvedené vozidlo ako ide smerom na ulicu Priemyselnú, kde spozorovali, ako vozidlo zastavilo do križovatky ulíc Priemyselná a Osloboditeľov, kde vodič vozidla bola osoba zodpovedajúca F. G. a spolujazdcom bola osoba obžalovaného.

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti policajti vykonali služobný zákrok a to takým spôsobom, že pristúpili k odstavenému vozidlu a následne týmito osobám sa preukázali odznakmi kriminálnej polície ako aj so slovami „Polícia“, pričom na rukávoch oblečenia mali služobné pásky. Hore uvedeným osobám policajti uviedli, že od toho času teda od 17:10 dňa 06.05.2025 sú v zmysle § 85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzení na osobnej slobode a to z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2 ods. 4 písm. e) Trestného zákona.

Z toho teda vyplýva, že obžalovaný ako aj ďalšia osoba boli evidentne sledovaní, nakoľko už pri zadržaní mali presne zmapovanú posádku uvedeného vozidla ako aj množstvo omamných a psychotropných látok ako aj ich druh. Na veci nič nemení, že polícia v danom prípade formálne nevykonávala sledovanie, ale získavala informácie „vyťaženie osôb pracujúcich v prospech polície“. Z obsahu vyšetrovacieho spisu

je totiž zrejme, že v danom prípade išlo o účelový postup, nahrádzajúci práve sledovanie (obvineného), keďže konkrétna povaha a frekvencia zisťovania informácií od spolupracujúcich osôb mala zjavne povahu sledovania, pričom aj samotnému obmedzeniu osobnej slobody obžalovaný predchádzali „operatívne informácie“, že obvinený si v daný (konkrétny) deň bude prechovávať konkrétnu drogu a na konkrétnom motorovom vozidle (zn. Peugeot 206 s EVC D.). Uvedené nebolo vyvrátené ani výsluchmi svedkov H. a I., kedy ich výpovede sa javia ako spoločne koordinované, prakticky jednotné a z tohto dôvodu teda nevieryhodné.

Súd podľa názoru obhajoby nesprávne posúdil aj výpoveď druhého obžalovaného F. G., nakoľko nie je preukázaný opak, že by v čase, kedy mal údajné psychotropné látky nadobudnúť od obžalovaného, mal iného dodávateľa takýchto látok, čo sám aj potvrdil.

Súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 173 Trestného zákona, kedy nebolo žiadnym spôsobom preukázaný predaj tejto látky, nakoľko výkladom súdu pri aplikácii ustanovenia § 135b ods. Trestného zákona by akákoľvek držba omamnej látky, ktorá nebola „skonsumovaná“ v mieste nadobudnutia, mala znaky obchodovania s omamnou látkou, nakoľko vždy dochádza k nejakému spôsobu prepravy tejto látky / látok. Z uvedeného dôvodu mal teda súd vykonať ďalšie dokazovanie na preukázanie aplikácie ustanovenia § 173 Trestného zákona a ak to neurobil, tak mal aplikovať ustanovenie § 171 Trestného zákona a podľa tohto zákonného ustanovenia aj určiť zákonný trest.

Nezákonnosť vzhliada obžalovaný pri aplikovaní ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko z predloženého odpisu z registra trestov vyplynulo, že obžalovaný bol súdený pred viac ako 24 mesiacmi a to v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 4T 82/2019. Z uvedeného dôvodu nebolo dôvodné a najmä zákonné aplikovanie ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona platného po 6.8.2024 a teda, že pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, nakoľko takto by mohla byť takmer „donekonečna“/ do zahľadania tohto odsúdenia za zločin /uvedená okolnosť byť dôvodom na aplikáciu vyššieho trestu. Automatické zvyšovanie dolnej hranice trestnej sadzby podľa ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona bez prihliadnutia na okolnosti prípadu, resp. nedostatočné zohľadnenie primeranosti trestu, je priečiace sa zásade úmernosti trestu s poukazom na spáchaný trestný čin ako aj zásadu spravodlivosti.

Z uvedeného dôvodu žiadal odvolací súd, aby zmenil rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T 52/2025 a oslobodil obžalovaného spod obžaloby.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd v Trnave vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu.

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť s poukazom na správnosť a zákonnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

Obžalovaný a jeho obhajca na verejnom zasadnutí navrhli zrušiť napadnutý rozsudok, a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, pričom poukazovali na podrobné odvolacie námietky uvedené v ich písomnom podaní.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu podaného odvolania, ako aj z hľadiska vád, na ktoré je povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti. Po takto vykonanom prieskume dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že okresný súd po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu pod sp. zn. 7To/14/2026 zo dňa 12.02.2026 rešpektoval záväzný právny názor vyslovený podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku a v potrebnom rozsahu doplnil dokazovanie. V intenciách pokynov odvolacieho súdu vykonal najmä výsluch príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa zúčastnili služobného zákroku smerujúceho k obmedzeniu osobnej slobody obžalovaného, pričom ich výpovede následne vyhodnotil v kontexte ostatných dôkazov vykonaných v konaní.

Aj keď odvolací súd musí opätovne konštatovať, že nové odôvodnenie napadnutého rozsudku opätovne nie je vo všetkých častiach dostatočne presvedčivé a úplné, najmä pokiaľ ide o vysporiadanie sa so špecifickými námietkami obhajoby, táto skutočnosť sama osebe neodôvodňuje (a to aj s poukazom na to, že ide o väzobné trestné stíhanie, ktoré vyžaduje osobitnú rýchlosť pri rozhodovaní) zrušenie rozsudku. Rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu odvolacieho totiž z hľadiska ich odôvodnenia tvoria jeden celok. Ak teda odvolací súd dospeje k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu sú vecne správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní, môže absentujúce alebo neúplné úvahy okresného súdu v potrebnom rozsahu doplniť vlastným odôvodnením.

Takýto postup je v súlade s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej nie každá nedokonalosť odôvodnenia rozhodnutia zakladá dôvod na jeho zrušenie. Rozhodujúce je, či sú zo spisu a z vykonaného dokazovania zrejme skutkové závery, o ktoré sa výrok rozhodnutia opiera, či tieto závery nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi a či právne posúdenie skutku zodpovedá zákonu.

Odvolací súd zároveň prihliadal na judikatórny záver, podľa ktorého rozsudok súdu prvého stupňa a rozhodnutie odvolacieho súdu tvoria z pohľadu práva na spravodlivý proces jeden rozhodovací celok, a preto nedostatky prvostupňového odôvodnenia môžu byť v odvolacom konaní odstránené, ak tým nie je porušené právo obžalovaného na obhajobu.

K vykonanému dokazovaniu

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané najmä tieto dôkazy (skrátene):

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní využil svoje právo nevypovedať. Následne bola podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania. V nej obžalovaný priznal, že na pokyn osoby vystupujúcej pod prezývkou D. opakovane prevážal pervitín, pričom za jednotlivé prevozy dostával odmenu vo výške 100 eur. Popísal spôsob komunikácie cez aplikáciu Signal, miesto vyzdvihnutia drogy v Maduniciach, miesto jej odovzdania v Hlohovci na Mierovej ulici, ako aj skutočnosť, že si z prevážaného množstva niekedy časť odsypal pre vlastnú potrebu. Uviedol tiež, že raz prevážal aj kokaín.

Odsúdený F. G. (predtým spoluobžalovaný) vypovedal, že obžalovaného viackrát viezol do Maduníc, kde obžalovaný vystúpil, odišiel a po krátkom čase sa vrátil. Za túto službu dostal od obžalovaného pervitín. Potvrdil teda nielen kontakt s obžalovaným, ale aj to, že drogy od neho reálne získal.

Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru z odboru kriminalistická toxikológia vyplynulo, že zaistený hnedý kryštalický materiál s hmotnosťou 30,297 g obsahoval metamfetamín s priemernou koncentráciou 58,8 % hmotnostných a predstavoval 17,815 g absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá väčšiemu množstvu omamných látok.

Z ďalšieho toxikologického znaleckého posudku vyplynulo, že vo vzorke krvi a moču obžalovaného bola zistená prítomnosť metamfetamínu, jeho metabolitu amfetamínu, ako aj metabolitov kokaínu, čo potvrdzuje, že obžalovaný bol v relevantnom čase užívateľom týchto látok.

Zo znaleckého posudku I. J. H. z odboru kriminalistickej informatiky vyplynulo, že skúmané mobilné telefóny boli funkčné a použiteľné na znalecké skúmanie, pričom z ich obsahu boli extrahované údaje významné pre posúdenie komunikácie obžalovaného s ďalšími osobami.

Z analýzy elektronickej komunikácie medzi obžalovaným a F. G. vyplynuli správy, ktoré svojím obsahom nasvedčujú kontaktom týkajúcim sa omamných a psychotropných látok, vrátane komunikácie o množstvách a príprave látky.

Z analýzy komunikácie medzi obžalovaným a H. J. vyplynuli správy, z ktorých je zrejma opakovaná komunikácia s číselnými údajmi a formuláciami typickými pre drogové transakcie. Hoci svedok J. odmietol vypovedať, táto komunikácia tvorí podporný dôkaz vo vzťahu k záveru, že obžalovaný nebol iba pasívnym držiteľom drogy, ale osobou zapojenou do jej ďalšieho pohybu.

Zo zápisnice o prehliadke iných priestorov a vozidla Peugeot 206 vyplynulo, že vo vozidle boli zaistené veci súvisiace s posudzovanou trestnou činnosťou, vrátane mobilného telefónu a elektrickej trojkoľky.

Zo zápisnic o osobných prehliadkach vyplynulo, že u obžalovaného bola zaistená finančná hotovosť vo výške 15 eur a plastové vrečko s hnedou kryštalickou látkou. F. G. vydal mobilný telefón a vo vozidle označil miesto, kde sa nachádzal pervitín.

Zo zápisnic o prehliadke tela vyplynulo, že u obžalovaného aj F. G. boli vykonané fotografické dokumentácie a odobraté stery.

Z rozsudku Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 4T/82/2019 zo 16.01.2020, právoplatného dňa 01.02.2020 vyplynulo, že obžalovaný už bol v minulosti právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za drogovú trestnú činnosť (§ 172 ods.1 TZ). Tento dôkaz bol významný najmä pre posúdenie okolností § 38 ods.3 Tr. zákona účinného od 06.08.2024 a pre zaradenie do príslušného ústavu na výkon trestu.

Z odpisu registra trestov vyplynulo, že obžalovaný bol opakovane súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť (v RT má až 10 záznamov), vrátane drogovej trestnej činnosti. Táto skutočnosť má význam pri hodnotení jeho osoby, možnosti nápravy a potreby individuálnej prevencie.

Zo znaleckého posudku z odboru psychiatrie vyplynulo, že obžalovaný je dlhodobou polymorfne závislý, najmä od amfetamínov, benzodiazepínov a tabaku, trpí tiež nelátkovou závislosťou vo forme patologického hráčstva, avšak netrpí takou duševnou poruchou, ktorá by vylučovala alebo podstatne znižovala jeho rozpoznávaciu alebo ovládacie schopnosti.

Z výpovede svedka A. K. vyplynulo, že od obžalovaného prevzal obálku, za ktorú zaplatil 50 eur. Keďže však svedok nevedel potvrdiť jej obsah z vlastného priameho poznania, okresný súd túto časť skutku vypustil zo skutkovej vety (viď i vyjadrené právne závery uznesenia odvolacieho súdu pod sp. zn. 7To/14/2026 zo dňa 12.02.2026 na str. 6-8).

Z výpovede svedka H. J. vyplynulo, že odmietol vypovedať z dôvodu, aby si nespôsobil trestné stíhanie. Jeho výpoveď preto nebola priamym usvedčujúcim dôkazom, avšak jej absencia neoslabuje ostatné dôkazy do tej miery, aby vznikla dôvodná pochybnosť o vine obžalovaného.

Po vrátení vecí odvolacím súdom boli vypočutí príslušníci Policajného zboru G. J. L. H. a M. F. I.. Obaja potvrdili, že služobný zákrok bol vykonaný po prijatí kriminálnej informácie o tom, že obžalovaný sa má pohybovať vo vozidle a má mať pri sebe omamné alebo psychotropné látky. Popreli, že by pred získaním tejto informácie obžalovaného nezákonne sledovali. Ich výpovede nepreukázali tvrdenie obhajoby o nezákonom operatívnom sledovaní.

K zákonnosti zadržania a použiteľnosti dôkazov

Odvolací súd sa podrobne a v plnom rozsahu zaoberal námietkou obhajoby, podľa ktorej malo byť celé trestné stíhanie založené na nezákonom zadržaní obžalovaného, pričom všetky následne zabezpečené dôkazy mali byť podľa tzv. doktríny „ovocia z otráveného stromu“ procesne nepoužiteľné. Túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako zjavne nedôvodnú, právne neudržateľnú a neopodstatnenú, keďže nebola podložená konkrétnymi skutkovými zisteniami ani relevantnou právnou argumentáciou.

V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, že z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí príslušníkov Policajného zboru, jednoznačne vyplynulo, že služobný zákrok smerujúci k obmedzeniu osobnej slobody obžalovaného nebol výsledkom svojvoľného, arbitrárneho ani nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale bol bezprostrednou reakciou na prijatú operatívnu informáciu o páchaní drogovej trestnej činnosti.

V posudzovanej veci obhajoba nepreukázala existenciu žiadneho konkrétneho nezákonného úkonu, ktorý by mohol založiť nepoužiteľnosť následne získaných dôkazov. Nezákonnosť zadržania obžalovaného nebola preukázaná, pričom samotné tvrdenia o údajnom nezákonom sledovaní zostali

v rovine hypotéz bez skutkového podkladu. Výpovede zasahujúcich policajtov boli konzistentné a nevyvolávali dôvodné pochybnosti o zákonnosti ich postupu.

Odvolací súd považuje za potrebné v danej súvislosti osobitne zdôrazniť, že v predmetnej trestnej veci nešlo o sledovanie osôb a vecí v zmysle § 113 Trestného poriadku, ako sa to snaží prezentovať obhajoba, ale o výkon operatívno-pátracej činnosti podľa § 38a a nasl. zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v rámci ktorej je polícia oprávnená získať, sústreďovať a vyhodnocovať poznatky o trestnej činnosti, a to aj prostredníctvom osôb konajúcich v jej prospech.

Z hľadiska právnej teórie aj aplikačnej praxe ide o dve kvalitatívne odlišné kategórie činnosti. Sledovanie osôb a vecí podľa Trestného poriadku predstavuje procesný inštitút, ktorý podlieha prísnemu zákonnému režimu, vrátane potreby predchádzajúceho súhlasu sudcu resp. prokurátora (§ 113 ods.2 Tr. poriadku), a jeho výsledkom je dôkaz použiteľný v trestnom konaní.

Naproti tomu operatívno-pátracia činnosť je činnosťou predprocesnej povahy, ktorej cieľom je odhaľovanie trestnej činnosti a získavanie informácií, ktoré môžu následne viesť k začatiu trestného stíhania alebo k vykonaniu procesných úkonov. Táto činnosť sama osebe neslúži ako dôkazný prostriedok, ale ako legitímny zdroj podnetov pre ďalší zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní.

V rámci operatívno-pátracej činnosti je polícia oprávnená využívať aj tzv. osoby konajúce v jej prospech, teda informátorov, spolupracujúce osoby alebo iné zdroje operatívnych poznatkov. Takýto postup je nielen zákonný, ale aj nevyhnutný pre efektívne odhaľovanie latentnej trestnej činnosti, akou je nepochybne aj drogová kriminalita, ktorá sa vyznačuje vysokou mierou utajenia a konšpiračného správania páchateľov.

Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by polícia voči obžalovanému realizovala systematické, dlhodobé alebo plánovité sledovanie, ktoré by svojou povahou napĺňalo znaky procesného sledovania osôb a vecí podľa Trestného poriadku. Naopak, zo všetkých vykonaných dôkazov, posudzovaných jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach, jednoznačne vyplýva, že išlo o jednorazovú, bezprostrednú operatívnu reakciu na aktuálnu kriminálnu informáciu, na základe ktorej policajti pristúpili k okamžitému služobnému zákroku. Tento záver nevyplýva len z výpovedí zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru, ale je podporený aj systematickou a chronológiou vykonaných dôkazov, ktorá má v predmetnej veci zásadný význam. Z obsahu spisu je zrejmé, že jednotlivé dôkazné prostriedky boli zadovážované postupne, od momentu zadržania obžalovaného smerom dopredu, teda ako reakcia na už vykonaný služobný zákrok, a nie naopak.

Inými slovami, nejde o situáciu, v ktorej by orgány činné v trestnom konaní najskôr dlhodobo monitorovali obžalovaného, systematicky zbierali informácie o jeho činnosti a následne na základe takto získaných poznatkov realizovali zásah. Práve naopak, dôkazná situácia sa v tejto veci formovala ex post, t. j. po zákroku, v rámci štandardného procesného postupu po obmedzení osobnej slobody. Z časovej následnosti vykonaných úkonov je zrejmé, že po zadržaní obžalovaného nasledovali typické procesné úkony –prehliadka vozidla, zaistenie vecí, znalecké skúmanie zaistených látok, výsluchy podozrivých osôb, svedkov, ako aj analýza elektronickej komunikácie. Táto postupnosť je charakteristická pre situáciu, keď je trestná činnosť odhalená bezprostredným zásahom a dôkazná situácia sa následne dotvára štandardnými procesnými prostriedkami. Nejde teda o prípad, kde by dôkazná situácia bola výsledkom dlhodobej operatívnej infiltrácie alebo sledovania, ktoré by si vyžadovalo procesnú autorizáciu podľa Trestného poriadku.

Z uvedeného zároveň vyplýva, že argumentácia obhajoby, ktorá implicitne predpokladá existenciu predchádzajúceho nezákonného sledovania ako zdroja dôkazov, je vnútorne rozporná so samotným obsahom spisu. Ak by totiž skutočne dochádzalo k systematickému sledovaniu obžalovaného v procesnom zmysle, bolo by logické očakávať existenciu dôkazov, ktoré by tomuto sledovaniu predchádzali a ktoré by boli následne použité ako podklad pre rozhodnutie o vine.

Takéto dôkazy však v konaní absentujú. Naopak, všetky relevantné dôkazy boli zadovážené až po zákroku, čo potvrdzuje, že tento zákrok nebol vyvrcholením dlhodobej sledovacej činnosti, ale reakciou na aktuálnu operatívnu situáciu.

Z právnoteoretického hľadiska má táto skutočnosť zásadný význam. Pokiaľ totiž neexistuje predchádzajúca procesná činnosť, ktorá by podliehala režimu Trestného poriadku (napr. sledovanie podľa § 113), nie je možné spätne konštruovať jej existenciu len na základe hypotetických úvah obhajoby. Trestné konanie je viazané zásadou legality a formálnosti dôkazov, čo znamená, že existencia konkrétneho procesného úkonu musí byť preukázaná relevantnými podkladmi v spise, nie iba dedukovaná.

Odvolačný súd je preto toho názoru, že z celkovej dôkaznej situácie jednoznačne vyplýva, že postup policajných orgánov mal charakter bezprostredného operatívneho zásahu, po ktorom nasledovalo štandardné procesné zabezpečenie dôkazov. Nešlo o prípad systematického alebo dlhodobého sledovania, a teda ani o situáciu, ktorá by vyžadovala aplikáciu ustanovení Trestného poriadku o sledovaní osôb a vecí. Argumentácia obhajoby je v tomto smere založená na nesprávnom výklade skutkového stavu aj príslušných právnych noriem, a preto ju odvolací súd považuje za nedôvodnú.

V tejto súvislosti je potrebné navyše poukázať i na aspekt časovej naliehavosti a neodkladnosti zásahu. Orgány činné v trestnom konaní sú oprávnené, ba dokonca povinné konať promptne v situáciách, keď existuje dôvodné podozrenie, že dochádza k páchaniu trestnej činnosti a hrozí zmareniu jej odhalenia, zničeniu dôkazov alebo dokonaniu trestného činu. V takýchto prípadoch nemožno od policajného orgánu spravodlivo požadovať, aby vyčkával na formalizované procesné rozhodnutia, pokiaľ by tým došlo k strate možnosti efektívne zasiahnuť.

V takýchto prípadoch ide o situácie, ktoré sa v trestnom práve procesnom spájajú s potrebou bezprostredného zásahu orgánov činných v trestnom konaní, keď existuje dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu a hrozí zmareniu účelu trestného konania. V predmetnej veci je pritom potrebné zdôrazniť, že trestné stíhanie sa začalo už samotným zadržaním obžalovaného, ktoré predstavovalo prvý procesný úkon vo veci, vykonaný v situácii bezprostredného podozrenia zo spáchania drogovej trestnej činnosti.

Takýto postup je plne v súlade so systematickou Trestného poriadku, ktorý počíta s tým, že v prípadoch bezprostredného ohrozenia záujmov chránených trestným právom môžu orgány činné v trestnom konaní pristúpiť k zásahu ešte pred formalizovaným vydaním rozhodnutia o začatí trestného stíhania, pričom toto rozhodnutie následne reflektuje už vykonaný zákrok. Zadržanie v takomto prípade nepredstavuje izolovaný faktický úkon, ale integrálnu súčasť procesného postupu smerujúceho k odhaleniu a zadokumentovaniu trestnej činnosti.

Povaha zadržania obžalovaného v posudzovanej veci zodpovedala potrebe okamžitej a efektívnej reakcie na aktuálnu operatívnu situáciu, v ktorej existovalo dôvodné podozrenie, že obžalovaný má pri sebe omamné a psychotropné látky určené na ďalšiu distribúciu. V takýchto prípadoch nemožno od policajného orgánu spravodlivo požadovať, aby odkladal zásah do momentu vydania formálneho procesného rozhodnutia, pokiaľ by tým došlo k reálnemu riziku zmareniu účelu trestného konania, najmä k odovzdaniu drogy, jej ukrytiu alebo zničeniu, prípadne k úniku podozrivej osoby.

Zadržanie obžalovaného teda predstavovalo podľa názoru odvolacieho súdu zákonný a legitímny procesný začiatok trestného stíhania, na ktorý následne nadviazali ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní smerujúce k zabezpečeniu dôkazov. Ak by totiž policajti v danej situácii nekonali bezprostredne, existovalo by reálne riziko, že dôjde k zmareniu účelu trestného konania, najmä k odovzdaniu drogy ďalšej osobe, jej ukrytiu alebo zničeniu, prípadne k úniku podozrivej osoby. Takýto postup by bol v rozpore so základnou funkciou trestného konania, ktorou je riadne a spravodlivé zistenie skutkového stavu a zabezpečenie dôkazov. Postup policajných orgánov bol preto v danom prípade nielen zákonný, ale aj plne primeraný okolnostiam veci, keď reagoval na konkrétnu a aktuálnu informáciu o páchaní trestnej činnosti a smeroval k jej bezprostrednému odhaleniu. Pokus obhajoby subsumovať tento postup pod režim sledovania osôb podľa Trestného poriadku je preto nesprávny, keďže ignoruje rozdiel medzi operatívnou činnosťou a procesnými dôkaznými prostriedkami.

V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že v konaní nebola preukázaná žiadna nezákonnosť postupu polície, ktorá by mohla mať za následok procesnú nepoužiteľnosť dôkazov, keďže obhajoba neidentifikovala konkrétny úkon vykonaný v rozpore so zákonom, ani nepreukázala existenciu

priamej príčinnej súvislosti medzi tvrdeným pochybením a získaním jednotlivých dôkazov, pričom všetky rozhodujúce dôkazy boli zabezpečené spôsobom predpokladaným Trestným poriadkom a ako také spĺňajú požiadavky zákonnosti a použiteľnosti v trestnom konaní.

K právnej kvalifikácii skutku

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že konanie obžalovaného napĺňa znaky zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a to tak z hľadiska objektívnej, ako aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty.

Z objektívneho hľadiska je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný s omamnou a psychotropnou látkou aktívne a opakovane nakladal spôsobom, ktorý presahuje rámec jej prechovávania pre vlastnú potrebu, keďže ju zadovážoval, preberal, prepravoval a odovzdával na presne určenom mieste, pričom za túto činnosť prijímal finančnú odmenu. Takéto konanie svojou povahou jednoznačne napĺňa zákonný pojem „obchodovanie“ v zmysle § 135b ods. 2 Trestného zákona, ktorý zahŕňa aj prepravu a inú formu nakladania s omamnou alebo psychotropnou látkou smerujúcu k jej ďalšiemu uvedeniu do obehu. Podstatné pritom nie je, či obžalovaný vystupoval ako konečný distribútor vo vzťahu ku konzumentovi, ale že sa podieľal na distribučnom reťazci a zabezpečoval pohyb drogy medzi jednotlivými článkami tohto reťazca.

Zároveň nemožno opomenúť ani kvantitatívne hľadisko skutku. Zo znaleckého dokazovania jednoznačne vyplynulo, že zaistená látka obsahovala metamfetamín v množstve, ktoré zodpovedá násobne vyššiemu ako malému množstvu drogy (§ 135d ods.2 Tr. zák.), pričom kombinácia spôsobu nakladania s látkou a jej množstva predstavuje rozhodujúce kritérium pre posúdenie právnej kvalifikácie skutku, keď v posudzovanom prípade obe tieto hľadiská jednoznačne smerujú k záveru o naplnení znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Zo subjektívneho hľadiska konal obžalovaný úmyselne, keď si bol vedomý povahy prepravovanej látky, spôsobu jej distribúcie, ako aj skutočnosti, že ide o konanie neoprávnené, pričom jeho motivácia bola zisťná, spočívajúca v získavaní finančnej odmeny za jednotlivé prevozy.

Námietka obhajoby, že obžalovaný s drogami neobchodoval, pretože ich nepredával, nie je dôvodná. Trestný zákon pojem obchodovania s omamnou alebo psychotropnou látkou nechápe len ako predaj v úzkom zmysle slova. Podľa § 135b ods. 2 Trestného zákona sa obchodovaním rozumie (okrem iného) aj preprava omamnej alebo psychotropnej látky.

Obžalovaný podľa vlastnej výpovede opakovane prevážal metamfetamín z Maduníc do Hlohovca a za túto činnosť prijímal finančnú odmenu. Nešlo teda o izolované prechovávanie drogy pre vlastnú potrebu, ale o opakované zabezpečovanie jej pohybu v rámci distribučného reťazca. Už samotná takáto preprava, vykonávaná neoprávnene a za odplatu, napĺňa zákonný pojem obchodovania.

Z právnoteoretického hľadiska je potrebné odlíšiť držbu omamnej látky pre vlastnú potrebu od konania, ktorým páchatel' aktívne prispieva k jej distribúcii. Podstatou obchodovania nie je výlučne nadobudnutie vlastníckeho prospechu predajom, ale akékoľvek neoprávnené nakladanie s drogou smerujúce k jej uvedeniu do obehu alebo zabezpečeniu jej pohybu medzi osobami. Preprava drogy pre inú osobu, za finančnú odmenu a podľa pokynov zadávateľa, je typickým článkom distribučného mechanizmu.

Odvolací súd preto nepovažuje za správnu argumentáciu obhajoby, že skutok mal byť kvalifikovaný iba ako neoprávnené prechovávanie podľa § 171 Trestného zákona. Takáto kvalifikácia by nezodpovedala skutkovým zisteniam, podľa ktorých obžalovaný drogy opakovane preberal, prevážal a odovzdával na určenom mieste.

K hodnoteniu dôkazov

Odvolací súd nezistil, že by hodnotenie dôkazov okresným súdom bolo svojvoľné, nelogické alebo v extrémnom rozpore s ich obsahom. Naopak, základné skutkové závery okresného súdu majú oporu vo viacerých navzájom sa podporujúcich dôkazoch.

Výpoveď obžalovaného z prípravného konania nebola osamoteným dôkazom. Bola podporená výpoveďou F. G., výsledkami znaleckého skúmania zaistených látok, toxikologickým nálezom u obžalovaného, elektronickou komunikáciou a okolnosťami zaistenia drogy. Tieto dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú ucelený a logicky nadväzujúci dôkazný reťazec.

Námietku obžalovaného, podľa ktorej súd nesprávne posúdil výpoveď spoluobžalovaného F. G. z dôvodu, že nebolo preukázané, že by tento mal aj iného dodávateľa psychotropných látok, nemožno považovať za relevantnú z nasledovných dôvodov.

Zo samotnej výpovede F. G. totiž nevyplýva žiadna rozumná pochybnosť o tom, že psychotropná látka zaistená pri policajnom zákroku pochádzala práve od obžalovaného B.. F. G. vo svojej výpovedi konzistentne uvádzal, že obžalovaného opakovane vozil do Maduníc, pričom za túto službu dostával pervitín. Výslovne uviedol, že pri policajnom zákroku boli u neho nájdené drogy, ktoré mal „od A.“, teda od obžalovaného B.. Súčasne detailne popísal spôsob odovzdania látky, keď uviedol, že pervitín dostal v aute zabalený v plastovom vrecku priamo do ruky od obžalovaného.

Skutočnosť, že nebolo preukázané, či F. G. mal alebo nemal aj iného dodávateľa psychotropných látok, sama osebe nespochybňuje vierohodnosť jeho výpovede vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam tejto trestnej veci. Trestné konanie totiž nevyžaduje absolútne vylúčenie akejkoľvek hypotetickej možnosti existencie iného zdroja drogy, ale preukázanie skutkového stavu bez dôvodných pochybností na základe vykonaných dôkazov v ich vzájomných súvislostiach.

V danom prípade F. G. nielenže označil obžalovaného ako osobu, od ktorej pervitín získal, ale jeho výpoveď obsahovala aj konkrétne a logicky nadväzujúce detaily týkajúce sa spôsobu kontaktu, priebehu jász do Maduníc, miesta stretnutí, spôsobu odovzdania látky, ako aj následného nálezu pervitínu pri policajnom zákroku. Významné je aj to, že po oboznámení sa s obsahom znaleckého posudku z analýzy komunikácie priznal, že si s obžalovaným v jednom prípade písali aj o pervitíne. Uvedené okolnosti tak vytvárajú ucelený reťazec nepriamych aj priamych dôkazov podporujúcich správnosť skutkových záverov súdu.

Argumentácia obhajoby je preto založená len na hypotetickej možnosti existencie iného dodávateľa psychotropných látok, ktorá však nebola podložená žiadnym vykonaným dôkazom a sama osebe nemá spôsobilosť vyvrátiť alebo oslabiť dôkaznú hodnotu výpovede F. G.. Okresný súd preto postupoval správne, keď jeho výpoveď vyhodnotil ako vierohodnú a použiteľnú pri ustálení skutkového stavu.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku neznamená ľubovôľu súdu, ale oprávnenie hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Odvolací súd nezistil, že by okresný súd niektorý podstatný dôkaz opomenul alebo že by z vykonaných dôkazov vyvodil závery, ktoré by z nich zjavne nevyplývali.

Zásada in dubio pro reo sa uplatní len vtedy, ak po vykonaní a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú rozumné a neodstrániteľné pochybnosti o vine obžalovaného. V tejto veci však také pochybnosti nevznikli. Pochybnosti prezentované obhajobou majú skôr povahu polemiky s hodnotením dôkazov, nie povahu reálnych rozporov schopných spochybniť základ skutkového záveru o vine.

K výroku o treste

Odvolací súd považuje aj výrok o treste za zákonný a primeraný. Okresný súd správne vychádzal z trestnej sadzby ustanovenej pri zločine podľa § 173 ods. 2 Trestného zákona (3-10 rokov). Zároveň prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný bol v minulosti právoplatne odsúdený za zločin, a preto bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona o zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby (5 rokov a 4 mesiace – 10 rokov).

Správne bola aplikovaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona, no výlučne s prihliadnutím na zákaz zmeny k horšiemu, keďže proti prvému rozsudku podal odvolanie iba obžalovaný vo svoj prospech.

Odvolací súd v danom smere opätovne uvádza, že z obsahu napadnutého rozsudku, ako aj z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že obžalovaný v priebehu konania procesne relevantným spôsobom neprejavil priznanie viny a úprimnú ľútosť spôsobom a v rozsahu, ktorý by odôvodňoval aplikáciu uvedenej poľahčujúcej okolnosti. Samotné priznanie v prípravnom konaní, ktoré nebolo v ďalšom priebehu konania udržané, a formálne vyjadrenie ľútosť v záverečnej reči, bez nadväznosti na jednoznačné priznanie skutku v konaní pred súdom, nepostačujú na naplnenie zákonných znakov poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Odvolací súd zdôrazňuje, že aplikácia tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá nielen formálne vyhlásenie obžalovaného, ale jeho skutočný, obsahovo presvedčivý a procesne konzistentný postoj k spáchanému skutku, ktorý sa musí prejavíť najmä v konaní pred súdom. Ide o kvalifikovanú formu priznania spojenú s vnútornou reflexiou vlastného protiprávneho konania, ktorá sa navonok prejavuje nielen verbálnym prejavom ľútosť, ale aj procesným správaním obžalovaného, vrátane akceptácie skutkových zistení a právneho posúdenia veci. Takýto postoj musí byť stabilný, neprotirečivý a musí pretrvať počas celého konania pred súdom.

V posudzovanej veci však obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil svoje právo nevypovedať, čím fakticky rezignoval na akékoľvek procesné potvrdenie svojej skoršej výpovede z prípravného konania. Zároveň sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku a v podanom odvolaní naďalej spochybňoval charakter svojho konania ako obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami a tiež konanie, ktoré predchádzalo jeho zadržaniu. Takýto procesný postoj nemožno považovať za prejav skutočného priznania viny v zmysle citovaného ustanovenia. Rovnako ani deklaratórne vyjadrenie ľútosť v záverečnej reči, ktoré nie je podopreté jasným a bezvýhradným priznaním skutku, nemá potrebnú intenzitu a presvedčivosť pre priznanie predmetnej poľahčujúcej okolnosti.

Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že priznanie viny a úprimná ľútosť musia byť hodnotené v ich komplexe, teda vo vzájomnej previazanosti obsahu výpovede obžalovaného, jeho procesného správania a celkového postoja k trestnej činnosti. Nemožno ich redukovat' na izolovaný prejav v jednej fáze konania, ktorý nie je následne potvrdený alebo je dokonca implicitne popretý ďalším procesným postupom obžalovaného.

Za týchto okolností odvolací súd uzatvára, že podmienky pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona neboli splnené, pričom akékoľvek polemiky s týmto záverom zo strany obžalovaného ale i prvostupňového súdu vyjadrené na strane 13 rozsudku, ktoré sa opierajú výlučne o čiastkové a procesne neudržané vyjadrenia z prípravného konania alebo o formálne deklarácie bez reálneho obsahového naplnenia, nie sú na mieste. Takéto argumenty totiž nereflektujú zákonné požiadavky kladené na uvedenú poľahčujúcu okolnosť ani jej výklad ustálený v právnej teórii a judikatúre, a preto nemôžu viesť k odlišnému právnemu záveru.

Napriek vyššie uvedenému nebolo možné, rešpektujúc zásadu zákazu zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*), túto poľahčujúcu okolnosť nepriznať, keďže proti pôvodnému rozhodnutiu podal odvolanie výlučne obžalovaný vo svoj prospech, a jej nepriznanie by viedlo k zhoršeniu jeho postavenia v ďalšom konaní.

Okresný súd zároveň správne prihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, pričom okrem vyššie uvedeného odsúdenia v roku 2020 (za zločin) bol obžalovaný predtým súdne trestaný aj v roku 2001, 2003 a v roku 2010 za inú trestnú činnosť (doposiaľ nezahladenú) na nepodmienečné tresty odňatia slobody, čo potvrdzuje jeho opakovanú trestnoprávnu delikvenciu a odôvodňuje prísnejšie posúdenie jeho osoby pri ukladaní trestu.

Uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov (skôr pri spodnej hranici zákonne upravenej v zmysle § 38 ods.3 Tr. zákona) je potom primeraný povahe a závažnosti trestnej činnosti, množstvu zaistenej drogy, opakovanému charakteru konania, motivácii obžalovaného, jeho predchádzajúcemu spôsobu života a potrebe ochrany spoločnosti. Trest nie je neprimerane prísny a zároveň nie je ani zjavne mierny.

K odvolacím námietkam obhajoby v danom smere odvolací súd uvádza, že z oboznámeného odpisu z registra trestov, ako aj z prečítaného rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/82/2019 zo dňa 16.

januára 2020, jednoznačne vyplýva, že obžalovaný bol v danej veci právoplatne odsúdený okrem iného aj za zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona. V prejednávanej trestnej veci je obžalovanému kladené za vinu opätovné spáchanie zločinu, čím sú splnené všetky zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom po 6. auguste 2024.

Uvedené ustanovenie neviaže svoju aplikáciu na časový odstup od predchádzajúceho odsúdenia, ale na samotnú skutočnosť, že páchateľ opätovne spáchal zločin, pokiaľ predchádzajúce odsúdenie nebolo zahladené. Okresný súd preto postupoval v súlade so zákonom, keď pri ukladaní trestu obžalovanému zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Námietka obhajoby, že takto môže byť predchádzajúce odsúdenie „donekonečna“ zohľadňované pri výmere trestu, nepredstavuje dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ale je priamym dôsledkom zákonnej úpravy recidívy v Trestnom zákone, ktorá s takýmto následkom výslovne počíta až do momentu zahladenia odsúdenia. Ide o vedomé normotvorné rozhodnutie zákonodarcu, ktoré súd nie je oprávnený modifikovať výkladom.

Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že aplikácia ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona neznamená automatické uloženie neprimeraného trestu, keďže aj po zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby je súd povinný individuálne posudzovať všetky okolnosti prípadu a osobu páchateľa pri určení konkrétnej výmery trestu v rámci zákonom stanovenej sadzby.

Za týchto okolností odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pri ukladaní trestu neporušil zákon ani zásadu primeranosti trestu, a preto námietku obhajoby považuje v tejto časti za nedôvodnú.

Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá rovnako zákonným podmienkam, keďže obžalovaný bol v rozhodnom období pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody (§ 48 ods.2 písm. b) Tr. zákona).

Odvolací súd považuje za zákonný aj výrok o prepadnutí vecí. Mobilný telefón bol použitý pri trestnej činnosti, elektrická trojkolka slúžila na prepravu omamných a psychotropných látok a finančná hotovosť bola vzhľadom na zistené okolnosti dôvodne považovaná za výnos z trestnej činnosti, čo vyplýva aj z vykonaného dokazovania. Napokon obžalovaný v odvolacom konaní výrok o treste v tomto rozsahu ani nerozporoval.

Odvolací súd celkom na záver uvádza, že okresný súd po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, odstránil podstatné nedostatky vytknuté odvolacím súdom (pokiaľ išlo o doplnenie dokazovania) a dospel k správnym skutkovým i právnym záverom.

Hoci odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je vo všetkých častiach dostatočne rozvedené, najmä pokiaľ ide o konkrétne námietky obhajoby, tento nedostatok bol odstránený doplnením odôvodnenia zo strany odvolacieho súdu. Keďže rozhodnutia súdov oboch stupňov tvoria z hľadiska odôvodnenia jeden celok, odvolací súd nepovažoval za potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.